

Buto in på bara skinnet

Inom ramen för den årligt återkommande festivalen Movement in Exile visade butodansaren Carmen Olsson verket Clouddust (premiär 27 november 2010, Pustervik, Göteborg) på Teater Tre i Stockholm.

Foto: H N Koda

Wisp of sand am I –

haze

wherein the senses lay

Som den ovan citerade dikten antyder är Clouddust ett verk som tränger sig in på bara skinnet på mig som publik.

Lika omöjligt som det är att hindra sand från att tränga in lika omöjligt är det att värja sig mot gestalten på scenen. En gestalt som förmedlar en känsla av ett omätligt behov, av en hunger som inte kan stillas. Men som också utstrålar en plågsamt stark medvetenhet, som om alla intryck går rakt in, utan censur eller utsortering.

Carmen Olssons verk är mycket visuella och Clouddust är inget undantag. Scenografen Henjasaj N Koda, ljusdesignern Björn Nilsson och kompositören Harald Svensson har skapat ett sceniskt landskap som på en och samma gång förmedlar en känsla av ödslighet och intensiv energi. Innesluten i den suggestiva scenbilden rör sig Carmen Olsson med minimalistiskt precisa rörelser som koncentrerar uttrycket tills gestalten blir lika laddad som det färgade ljus som dränker scenen.

I motsats till SU-EN:s allt mer teatrala buto använder Carmen Olsson sin butostil, Mibudo, till att frilägga jaget. Vilket hon också lyckas med i Clouddust som gång på gång får mig att tänka på nutidens 'jag' som nästan oavsett var detta 'jag' befinner sig i världen (så länge det har tillgång till någon form av massmedia) bombarderas med uppmaningen att skaffa mer, bli mer och att aldrig någonsin stanna upp.

När jag lämnar Teater 3 och går ut i den blåsiga novemberkvällen där juls skyltningen precis dragit igång på allvar tänker jag att Clouddust på sätt och vis är en varning om vad som sker om man inte lyckas hålla marknadskrafternas propaganda ifrån sig.